

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **T. T.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2018, č. j. 79103/2018/ODSH/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 4. 7. 2019, č. j. 52 A 8/2019 – 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl ze dne 22. 8. 2018, č. j. MěÚ Litomyšl/76482/2018, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že dne 21. 7. 2017 v 17:40 hod., na silnici č. I/35, na 161. km, jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Superb, RZ: X, který jel ve směru na obec Svitavy, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 30 km/hod. a více, naměřená rychlost byla 124 km/hod. Po odečtení tolerance byla jako skutečná nejnižší rychlost naměřena 120 km/hod., v daném místě však byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost 90

km/hod. Za přestupek byla uložena žalobci pokuta ve výši 2.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně o popisovaném přestupku předcházela dvě rozhodnutí, která však byla žalovaným zrušena a věc vrácena tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení.

[2] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu. V ní zejména uvedl, že došlo k prekluzi přestupku; nebyl dodržen návod k obsluze rychloměru (nebyla provedena „kontrola přes tach“), ačkoliv došlo k výměně pneumatik, a automobil se nachází na nesprávné straně snímku); ověřovací list je nezákonný; rozhodnutí žalovaného bylo překvapivé a vnitřně rozporné; správní orgány se nevypořádaly se všemi vznesenými námitkami. Závěrem žalobce nesouhlasí, aby údaje o něm a jeho právním zástupci byly zveřejněny na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, a žádá, aby rozhodnutí ve věci samé bylo plně anonymizované.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Úvodem rozsáhle pojednal o požadavcích na odůvodnění rozsudku. Dále o ustálené judikatuře vztahující se k typizovaným žalobním a kasačním námitkám, jakož i k obstrukčnímu a zneužívajícímu jednání zástupce stěžovatele.

[4] K samotnému přestupku uvedl, že ve správním řízení byla dostatečně prokázána vina žalobce. Prekluze v projednávané věci nenastala. Krajský soud z podkladů ve správním spisu nezjistil, že by vyplynula nějaká důvodná pochybnost týkající se viny, správní orgány se vypořádaly i s účelovými námitkami žalobce. Ke konkrétním tvrzením krajský soud připomněl, že jde o typizované námitky, které již byly předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem, a poukázal na konkrétní rozsudky tohoto soudu.

[5] Dále uvedl, že žalobce podal v předcházejícím řízení pouze blanketní odvolání, k čemuž připomněl relevantní judikатурní závěry.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[7] V ní namítá, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť krajský soud většinu žalobních námitek nepřezkoumal. Poukazuje na to, že krajský soud neuzpůsobil „šablonu“ svého rozsudku projednávané věci. Stěžovatel byl totiž ve správním řízení aktivní a nepodal pouze „blanketní odvolání“ a neměl uzavřené „pojištění proti pokutám“.

[8] Stěžovatel poukazuje na to, že proškolení policistů a existence ověřovacího listu rychloměru nevylučuje, že nedošlo k porušení návodu k obsluze. V řízení nebylo prokázáno, že rychloměr má „zázračnou“ funkci, která zajistí, aby při jakékoliv vadě měření nedošlo k zobrazení výsledku, ač z tohoto krajský soud vycházel. Dokazování ohledně polemiky s názorem na „zázračnou“ funkci nacházejícím se ve vyjádření Českého metrologického institutu měl krajský soud provést v ústním jednání. Dle stěžovatele velice pravděpodobně došlo k porušení návodu k obsluze rychloměru, neboť po výměně pneumatik nebyl rychloměr kontrolován „přes tach“. Je totiž obecně známo, že obvod zimních a letních pneumatik není stejný. Návod k obsluze pak vyžaduje při jejich výměně

provedení kontroly „přes tacho“. Krajský soud se touto žalobní námitkou zabýval nedostatečně.

[9] Námitku, že se vozidlo nachází na levé straně snímku, označil krajský soud jako účelovou. Nesprávně přezkoumal otázku překvapivosti rozhodnutí žalovaného, který změnil důvody rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a vadně posoudil otázku možného přezkoušení rychloměru dle § 11a zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii.

[10] Stěžovatel poukázal i na to, že krajský soud nesprávně vyhodnotil též námitku podjatosti, mimořádného snížení výše pokuty a prekluze. Závěrem uvádí, že JUDr. Dvořák je podjatý, žádá o nezveřejňování osobních údajů svého zástupce a sebe na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu a o plnou anonymizaci rozsudků vydaných v projednávané věci.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda v daném případě došlo ke splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody a v řízení je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Soud proto posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Předně je třeba zhodnotit, zda rozhodnutí je přezkoumatelné. Odůvodnění přezkoumávaného rozsudku je zcela srozumitelné, jsou z něj jasné seznatelné úvahy, jimiž se soud řídil. Krajský soud se sice rozsáhle a místy obecně věnuje i úvahám stran procesní taktiky zástupce stěžovatele, to ovšem nic nemění na skutečnosti, že jeho rozsudek obsahuje vypořádání nosných žalobních námitek, o čemž svědčí i obsah konkrétních kasačních námitek proti odůvodnění rozhodnutí krajského soudu. Nevykazuje tak žádné vady způsobující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52), ani pro nesrozumitelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS). Navíc, ačkoliv není úkolem kasačního soudu za krajský soud či správní orgány v rozsudku dotvářet důvody jeho rozhodnutí, může posoudit, zda kasační stížnost obsahuje skutečnosti, které jsou způsobilé narušit odůvodnění napadeného rozsudku, na kterém stojí rozhodnutí krajského soudu, byť ten k nim nepřihlédl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 Afs 98/2018 - 27). V projednávané věci žádná z údajně nevypořádaných žalobních námitek není důvodná (viz dále).

[14] Dle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, č. 3014/2014 Sb. NSS, „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. [...] Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke

skutkovým okolnostem případu a navrhně k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznámá, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést.“

[15] Jak správně uvedl krajský soud, správní orgány v projednávané věci výše uvedenému požadavku na zjištění skutkového stavu dostaly. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že žalobce překročil maximálně dovolenou rychlost nejméně o 30 km/h. To vyplývá (vedle výpovědí zasahujících policistů) zejména z výstupu pořízeného měřicího zařízení (rychloměrem Ramer 10 C). Na tomto výstupu je jednoznačně zobrazeno měřené vozidlo, jakož i jím dosažená rychlost (124 km/h). Součástí správního spisu je ověřovací list daného měřicího zařízení ze dne 3. 10. 2016 a dále osvědčení o tom, že oba zasahující policisté úspěšně absolvovali odbornou přípravu pro užívání silničních rychloměrů Ramer 10 C. Silniční radarový rychloměr byl ověřen v souladu se zákonem o metrologii, z čehož plyne závěr, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013 - 35, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77). Ostatně z ustálené judikatury vyplývá, že za dostačující podklad lze považovat ověřovací list vydaný metrologickým ústavem a osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřicího zařízení (srov. např. rozsudky soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007 - 66, či ze dne 21. 9. 2015, č. j. 1 As 79/2015 - 56).

[16] Judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom zabývala i dalšími žalobními tvrzeními, včetně důsledků nedodržení návodu k obsluze (rozsudky ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60), podhuštěnými pneumatikami, resp. důsledky výměny letních pneumatik za zimní a opačně (viz např. rozsudek ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017 - 41), či návrhem na přezkoušení rychloměru dle § 11a zákona o metrologii (srov. rozsudek ze dne 29. 8. 2019, č. j. 1 As 447/2018 - 46).

[17] Např. v rozsudku č. j. 7 As 304/2017 - 41 soud uvedl, že „z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že je-li pro dané měřicí zařízení vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb., a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irelevantní, že došlo k výměně pneumatik“. Stejně tak v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, se soud vyslovil tak, že „[m]ěřicí zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období.“ Obdobně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 - 41, který se zabýval měřením rychlosti měřicího zařízení Ramer 10 C (tedy stejným, kterým byla měřena rychlost v nyní posuzované věci), podle něhož „výhrada stěžovatele k věrohodnosti provedeného měření, vycházející z výměny pneumatik na měřicím vozidle, je zjevně nedůvodná. (...) [P]odle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se

zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). (...) Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Pro pořádek možno připomenout, že stěžovatel si mohl vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku (srov. k tomu § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů).“

[18] V řízení o přestupku je sice důkazní břemeno primárně na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality) a stěžovatel může zůstat v řízení před správními orgány zcela pasivní, má to však své následky. Správní orgány zjišťují skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak ve „spolupráci“ s obviněným, tak i bez něj.

[19] V rámci zjišťování skutkového stavu věci z povahy věci musí být některé námitky směřující ke skutkovým vadám konkrétního měření zpravidla uplatněny přímo při samotném měření, resp. v blízkém časovém úseku po něm, neboť pouze tehdy je reálně možné ověřit, zda stanovený rychloměr splňuje příslušné parametry či nikoli, pneumatiky policistů jsou podhuštěné, došlo ke kontrole „přes tach“; rychloměr je správně kalibrován (ověřen) apod. Uplatnění vznášených námitek po více než roce od provedení vlastního měření se potýká s tím, že s ohledem na plynutí času již nebylo a není možné prověřit, jestli stanovený rychloměr v době předmětného měření splňoval příslušné parametry či nikoli, zda byl v pneumatikách správný tlak, proběhla kontrola „přes tach“ a tak dále. Pro zjišťování skutkového děje do minulosti totiž platí, že (citováno z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 300/2015 – 35) „[j]estliže se v důsledku plynutí času snížila či zcela vymizela důkazní hodnota jím [stěžovatelem] navrhovaného důkazu, je pouze důsledkem jeho procesní taktiky, pokud k takovému důkazu nebude přiblíženo, nebo dokonce nebude ani proveden. Prokazovat stav věci (nebo místa činu) v minulosti je obecně problematické. Je tomu proto, že v průběhu času se mění stav věci, její vlastnosti, vzezření, funkčnost, apod., ať už v důsledku jejího užívání, vnějších objektivních zejména přírodních jevů (např. počasí) nebo i vědomými dodatečnými zásahy do věci prováděné člověkem. Proto, je-li stav určité věci (místa) důležitý pro objasnění zjišťovaného skutkového stavu, patří její ohledání mezi prvotní úkony v konkrétním řízení. Není ovšem úkonem povinným, zejména za situace, kdy o stavu věci s ohledem na další skutečnosti zjištěné dosud provedenými jinými důkazy, nejsou pochybnosti. Ty může přinést mimo jiné i osoba podezřelá či obviněná z přestupku; neučiní-li tak a správní orgán nemá pochybnosti o svých skutkových zjištěních, nemusí provádět „povinně“ další úkony, které v jiných případech slouží k objasnění skutkového stavu.“ Stěžovatelem vznesené pochybnosti tak nejenom, že byly uplatněny s velkým časovým odstupem, ale navíc nejsou podpořeny jakýmkoliv objektivními skutečnostmi (indiciemi) o tvrzených závadách policejního vozidla či rychloměru, které by zavdaly pochybnosti ohledně zjištěného skutkového stavu věci. Svědecké výpovědi pak jdou přímo proti těmto námitkám, neboť potvrzují, že proběhla řádná kontrola policejního vozidla i rychloměru.

[20] Stěžovatel soudu přestírá, že policisté v postavení svědků neprovedli řádnou kontrolu tachometru a svého vozidla, fakticky tedy ve svědecké výpovědi lhali. Jedná se o velice závažné obvinění (z trestného činu křivé výpovědi), pro které soud nenachází byť jediný důkaz. Soud v této souvislosti zástupce žalobce upozorňuje na čl. 17 odst. 3 usnesení představenstva České advokátní komory ze dne 31. 10. 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), podle něhož advokát nesmí v řízení uvádět údaje, o nichž ví, že jsou nepravdivé nebo klamavé, a to ani na příkaz klienta. Správní řízení i řízení před správním soudem se přitom v podání stěžovatele obecně nese toliko v duchu spekulací, jaké všechny povinnosti zasahujících policistů mohly a „velice pravděpodobně“ byly zanedbány – porušeny, ačkoliv pro svá tvrzení nenabízí jediný konkrétní důkaz.

[21] Pro výše uvedené Nejvyšší správní soud námitky stěžovatele stran skutkových zjištění shledal nedůvodnými.

[22] Otázka zániku odpovědnosti za přestupek ve vztahu k nepřerušení prekluzivní doby zrušenými rozhodnutími správního orgánu I. stupně je v projednávané věci zcela irrelevantní. K přerušení prekluzivní doby totiž došlo dle § 32 odst. 2 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, oznámením o zahájení řízení o přestupku (oznámením ze dne 21. 8. 2017). Odpovědnost za přestupek v projednávané věci tak dle § 32 odst. 3 téhož zákona měla zaniknout 3 roky od jeho spáchání (21. 7. 2020). Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci však již dne 5. 12. 2018.

[23] Skutečnost, že se vozidlo na snímku nachází v levé části, souvisí s tím, že bylo foceno přijíždějící vozidlo. Slovo „right“ na snímku pak znamená pozici otočení kamery. Nejedná se o vadu měření (obdobné měření je jako ilustrativní provedeno i v návodu k obsluze rychloměru na stranách 74 a 88). Ačkoliv námitku nelze bez dalšího označit jako účelovou, je zcela jistě nedůvodná.

[24] K mimořádnému snížení ukládané pokuty soud uvádí, že pokud vůbec lze uvažovat o tom, že by v konkrétním případě mohly být naplněny podmínky typově vypočtené v § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, nelze o snížení výše pokuty vůbec uvažovat. V projednávané věci stěžovatel žádá o snížení ukládané pokuty s ohledem na mimořádně dlouhé správní řízení. Délka řízení však bez dalšího není důvodem uvedeným v § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Závěr krajského soudu o nedůvodnosti této námitky proto ob stojí.

[25] Námitka podjatosti nebyla součástí odvolání stěžovatele. V žalobě stěžovatel vznesl zcela nekonkrétní námitku podjatosti vůči oprávněné úřední osobě, neboť nevěděl, kdo to bude. Ze správního spisu však vyplývá, že oprávněné úřední osoby byly určeny již na začátku správního řízení. Rozhodnutí správního orgánu bylo dvakrát zrušeno a vráceno zpět k dalšímu řízení, přičemž nedošlo ke změně úřední osoby. Stěžovatel proto s předstihem věděl, kdo jeho věc bude rozhodovat. Vznesená námitka není důvodná.

[26] Soud se polemikou stěžovatele stran nezveřejňování osobních údajů a plné anonymizace rozsudků již opakovaně zabýval, proto ve stručnosti odkazuje na svá předchozí rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019,

č. j. 9 As 429/2018 – 35, usnesení ze dne 25. 5. 2017, Nao 175/2017 – 161, či rozsudek ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 – 33, a v něm uváděná judikatura). Ostatně i podjatost soudce JUDr. Dvořáka již byla předmětem řady rozhodnutí kasačního soudu (srov. např. usnesení ze dne 31. 5. 2018, č. j. Nao 324/2017 – 58, ze dne 30. 11. 2016, č. j. Nao 282/2016 – 92, ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 – 145, či rozsudek ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 – 46, a v něm uvedenou judikaturu). Výhrady vznesené vůči osobě soudce JUDr. Dvořáka byly tak opakovaně vypořádány a jsou stejně jako v předešlých případech nedůvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[28] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu